

борис
априлов
*
ДЕ В Е Т
МИ ЛИ
НЕ Ж Н О С Т
*
телевизионна
пиеса
*
1971

Кеят на Мичурин.

Близо до вълноломната стена.

Това място на кея е заето от два риболовни кораба. Тъй като те са заели мястото за привързване, осемметровата лодка с кабина, под названието „Сириус“ е привързана към корпуса на рекето. Важно обстоятелство за постановчика – в „Сириус“ може да се влезе само, ако се мине през палубата на рекето.

Дишането на морето повдига лодката и я допира до обшивката на корабчето. В такива моменти се раздвижват мачтите и мъртвият кей сякаш оживява. Тогава проскърцват и въжетата.

Горе спи топло есенно небе. В омаслената вода мъчително поклащат чашиите си едри, стари и гъбясали медузи, изживяващи последните си дни.

Филип скатава брезентно платнище. Застанал е с гръб към носа на лодката и към нас, използва покрива на кабината като маса. Край него е безпорядък. Така изглеждат всички лодки в разгара на паламудния сезон; наоколо е мръсно, разхвърляно, бакът е зацапан с изсъхнала рибя кръв. Личи си, че е падало доста работа.

Сега виждаме нашият герой отпред: четирийсет и пет годишен, висок, небръснат от няколко дни. Облечен е в рибарска фланела с висока яка, която пада над мръсен кадифен панталон, втикнат в гумени ботуши. Ръцете, които скатават брезента, са мръсни, около ноктите сс е набила засъхнала кръв.

И лодката, и господарят ѝ са солидни, но това е въпрос на нашето въображение – иначе не си личи.

Брезентът е скатан. Филип го отнася, отваря вратичката и го пъха в кубрика. След това се изправя и поглежда по протежението на кея.

Машинистът от рекето, който лови попчета от борда на кораба, се усмихва.

МАШИНИСТЪТ. Още ли го няма?

ФИЛИП. Колко е часът?

МАШИНИСТЪТ /поглежда часовника си/. Дванайсет.

ФИЛИП /измъква своя часовник от джоба на панталона и го навива/.
Закъснявам.

Филип поставя часовника на ръката си и взима кофата с въжето. Хвърля я в морето и я измъква пълна с вода. В кофата има медуза. Изхвърля обратно водата и извлича нова от морето. Поставя кофата на една от пейките на лодката, мие първо

ръцете си, а след туй на две-на три – лицето. После измъква от кубрика кърпа за лице, оглежда я – мръсна; няма как – употребяла я и я захвърля обратно.

МАШИНИСТЪТ /гласът му/. Твоичкият пристига...

ФИЛИП /пали цигара и жадно вдишва дим/. Много е фиркан.

Барона прекосява палубата на кораба, от борда се прехвърля в „Сириус“. Той е нисък, мургав, с топчесто, прясно избръснато лице, готов да се усмихне добродушно на всеки, безволев и мързелив, почти винаги пиян. Очите му са подкупващо меки и добри. В ръцете си носи бидон, пълен с прясна вода.

Филип наблюдава мълчаливо как Барона оставя бидона в кубрика на хладно. Барона минава под носа му, но избягва погледа му, гузно гледа надолу, леко усмихнат; дяволитата му усмивка извира някъде от ракията. Влиза в кабинката.

Филип сяда на пейката и пуши. Барона излиза от кабината с фланела в ръка, смъква сравнително бялата си риза и нахлузва ежедневноната си дреха. Главата му се подава от фланелата, която още не е облечена.

БАРОНА |гледа надолу/. Бръснах се...

ФИЛИП /както пуши, спокойно/. Предполагам, без антисептични средства, тъй като си спиртосан.

БАРОНА. Таман навреме... Ще стигнем.

ФИЛИП /сякаш загубва търпение/. Пали!

БАРОНА /нахлузил фланелата/. Шефе!...

ФИЛИП /поглежда го/.

БАРОНА. Една мадама. /Примигва и не продължава./

ФИЛИП /учудено/. Какво?

БАРОНА. Иска да я вземем.

ФИЛИП. Каква мадама?

БАРОНА. Не знам... /Прозява се./ Ще я питаш.

ФИЛИП. Обеща ли й?

БАРОНА. Много съм фиркан. /Скрива се в кабината./

ФИЛИП /по-високо и явно раздражено/. Да не си обещал?

БАРОНА /подава глава/. Отива в Бургас...

ФИЛИП. Убивам те!

БАРОНА. Голяма работа, ако направим една услуга.

ФИЛИП /ядосано/. Върти манивелата!

БАРОНА /преди да влезе в кабината/. А, ако я видиш, ще запееш друго!

ФИЛИП /почти крещи/. Тръгваме!

БАРОНА. Добре. /Навежда се към машината./

Машината заработва.

Филип се отправя към въжето на носа, стъпя на бака. По кея тича жена с куфарче, облечена в илифер.

Филип я зърва в момента, когато отвързва предното въже.

МАРИЯ /спира и маха/. Чакайте!

Барона се показва от кабината. Ухилен.

Филип го поглежда ядосано.

ФИЛИП /към Мария/. Елате!

Мария тича отново и спира на кея.

МАРИЯ /леко усмихната, а после смразена/. Но как?... Не мога?
ФИЛИП. По палубата на кораба!...

Мария влиза в рекето.

Прекосява го. Стъпя по кашони и въжета. Озовава се на десния му борд.

Тук, стъпил на пейката на „Сириус“, я чака Филип.

Двамата лице срещу лице: той - мръсен и брадясъл – долу, тя, блестяща – горе.

Филип поема куфарчето и го поставя в лодката.

После отново срещу нея и ниско долу, протяга нагоре ръце, хваща лактите ѝ.

Стоп.

НАДПИСИТЕ ... ТЕЛЕВИЗИОННИЯТ ТЕАТЪР ПРЕДСТАВЯ...

Филип почти пренася Мария от кораба в лодката. Тя е трийсет годишна, силно руса, със златни очила, чиста, блестяща.

МАРИЯ. Извинете, че ви се натрапих, но автобус има късно...

ФИЛИП. Да, да.

МАРИЯ. А довчера трябва да взема влака за София.

ФИЛИП. Да.

МАРИЯ. Мислите ли, че ще успея?

ФИЛИП /неохотно/. Седнете там. /Сритва Барона, който е вече заспал. Барона се опулва./ Бароне, върти!

Барона се изправя лениво и се хваща за манивелата. Филип пъргаво освобождава швартовите въжета.

Моторът заработва.

Барона се прозява, усмихва се сънливо на „пасажерката“, която му махва с ръка и отново се изтяга до десния борд.

Филип сяда до руля. Лодката се откъсва от корпуса на кораба, прекосява акваторията на пристанището – гладка, запалена от ноемврийското слънце вода.

„Сириус“ минава край фара, пред него се открива меко и гладко море; движи се на среден ход, следата му остава дълго върху ламаринената повърхност на залива.

Мария съблича шлиффера и се обръща с лице към бреговата ивица – наблюдава скалите и чугунените хълмове зад тях, забулени в омарата.

Филип пък наблюдава нея. Лицето ѝ е изработено както трябва, чак до най-дребната подробност, до извивката зад ухото.

Непознатата на бърза ръка му представя един спектакъл – палене на цигара, който може да се изгледа с удоволствие: всеки актьор изиграва чудесно ролята си, като се почне от ръцете, главата, устните и се свърши с десетте изящни пръста; измъкването на кутията и запалката от чантата, после цигарата, поднасянето ѝ към устните, щракането на запалката, всмукването на дима, прибирането на цигарите и запалката в чантата...

Блестящата жена контрастира с мръсната лодка. Знаете какво представляват лодките през риболовния сезон – разхвърляни касони, бензинови туби,

замърсени брезенти, по пейките и кубрика блестят люспи, тъмнее засъхнала риба кръв.

Филип се изправя, хвърля умело кофата в морето, загребва и мята водата върху бака. Разбира се, никакъв ефект, нищо не се измива. Той се връща и отново хваща руля.

Поведението му към пасажерката е едва ли не демонстративно неприязнено.

Наоколо, близо и далеч, чипаруват лодки. Просторът гърми от смесеното буботене на моторите.

Филип докопва някаква летва и удря Барона по задника. Ленивецът трепва и отваря очи. Изправя се.

Филип спира мотора.

С мързеливи движения Барона измъква чипарето и го подава на шефа си, който започва да откача въдиците от тапата една по една.

МАРИЯ /озадачена, прошепва почти в ухото на Барона, тъй като явно е респектирана от другия/. Какво ще правим?

БАРОНА. Вие нищо... А ние ще си опитаме късмета.

МАРИЯ. Ще ловите?

БАРОНА. Просто тъй.

МАРИЯ /поглежда куките/. Какво ще поставите на куките?

БАРОНА /смее се/. Нищо.... Паламудът и скумрията се хващат на празна въдица. /Поглежда към откритото море./ Шефе.

ФИЛИП /го поглежда/. Какво?

БАРОНА. Виж! /Сочи с глава./

ФИИИП /отправя поглед към откритото море и трепва/. Бинокъла!

Барона измъква бинокъла изпод седалката и му го подава.

БАРОНА. Главата си режа!

Филип оглежда пространството пред себе си.

БАРОНА. Главата си режа, ако не са те.

В зрителния кръг на бинокъла – хубава гемия с изящна мореходна линия.

БАРОНА /победоносно/. „Бялата ивица“!

ФИЛИП. Пали!

Моторът заработва отново.

Филип прибира чипарето.

Мария го наблюдава с интерес. Поглежда и към гемията в далечината.

„Сириус“ се устремява към гемията.

Филип измъква стара моряшка шапка с козирка и я поставя на главата си. Отново наблюдава с бинокъла.

Зад кабинката на мотора гледа Барона.

БАРОНА. Потеглиха!

„Бялата ивица“ в движение.

Мария поглежда въпросително към Барона.

БАРОНА /усмихнато/. Спокойно!... /Смига ѝ./

„Сириус“ е вече до гемията.

БАРОНА /провиква се весело, макар и да знае, че не го чуват/. Къде, къде?...
Нашият мотор е по-силен!

„Сириус“ пресича пътя на гемията.

Вече ясно си личи името на кораба – „Бялата ивица“. Корабът забавя хода си, моторът му е млъкнал, сега се движи по инерция.

Заглъхнал е и моторът на „Сириус“.

На руля вече е застанал Филип, изправен, направлява лодката спокойно към десния борд.

Палубата на гемията е безлюдна. Нищо, никакъв човек.

„Бялата ивица“ стои неподвижно в неподвижното море. На мачтата ѝ – нещо необичайно, наблюдателна площадка /кош/. Нещо като бойна кула.

Барона се надига и хваща с ръка фалиборда на гемията.

Придържва „Сириус“ към нея.

Филип привързва „Сириус“ към гемията.

Надига се по фалиборда и се прехвърля върху палубата. Спокойно се движи по нея. Започва да я оглежда отвсякъде. Тъй като вън не се виждат никакви хора, отваря вратата на кубрика и поглежда в него.

ФИЛИП /спокойно и с ирония/. Охо, ви е спите.

ГЛАС /спокоен, нелишен от нахалство/. Понякога правим и това.

ФИЛИП. Но повече стреляте.

ВТОРИ ГЛАС. Кога си ни видял?

ФИЛИП. Корабът ви мирише на кръв. Макар че го миете.

ГЛАС. Обичаме чистотата.

ВТОРИ ГЛАС. Претърси ни и ако намериш някоя пушка...

ФИЛИП. Достатъчно е да вляза в кухнята.

Обръща се и тръгва към кухничката на кораба. Отваря вратата, измъква огромна тенджерата вън. Поставя я на палубата и запалва цигара.

От кубрика се измъкват четиримата членове на екипажа. По брадясалите им лица - смушение.

Капитанът е едър, пълен и силно мургав. Машинистът е младо момче, красиво, силно мургаво и много мръсно. Бордовият моряк е най-възрастният от всички, много слаб, приведен напред, с прошарена брада и коса. Най-интересен от тях е СТРЕЛЕЦЪТ – дребен, почти незначителен на вид, с хлътнали бузи, слаб, най-рус от всички, мрачен и мълчалив.

Четиримата заемат различни места от палубата, сядат по касоните, или се облягат на фалибордовете. Най-добър мизансцен ще се получи, ако тримата седнат, а стрелецът остане прав, по-настрана, току що запалил цигара.

Така ги заварва Барона, защото и той се промъква на палубата. Минава сред мълчанието, отваря капака и поглежда в тенджерата.

Барона подсвирква.

Захлупва тенджерата. Поглежда към Филип.

Филип му прави знак с глава.

Барона взема тенджерата и я понася към „Сириус“.

ФИЛИП /към Стрелеца/. Както виждаш, не само пушката е веществено доказателство.

СТРЕЛЕЦА /отправя погледа си право в него/.

ФИЛИП. Ще кажеш ли нещо?

СТРЕЛЕЦА /продължава да го фиксира мълчаливо/.

ФИЛИП /към капитана/. А ти, капитане?

КАПИТАНЪТ /фиксира го с презрение и процежда/. Ченге!...

СТРЕЛЕЦА /внезапно/. Милиционер!...

ФИЛИП /на Стрелеца/. Стояне, умирам да се докопам до бележника ти!...
Отдавна забравих точния брой на жертвите ти.

Филип става и тръгва към „Сириус“. Прехвърля се в лодката.

ФИЛИП /хвърля яростно фаса в морето/. Хайде!...

Моторът заработва и лодката се понася напред.

НАДПИСИТЕ.

Заглавието на пиесата и авторът.

Филип седи на кърмата и направлява движението.

Пред кабината на мотора са седнали на Барона и Мария. Говорят с гръб към Филип.

МАРИЯ. Защо не ловихме риба?

БАРОНА. Защото закъсняваме.

МАРИЯ. Нещо важно ли има в тенджерата?

БАРОНА. Да не говорим по този въпрос.

МАРИЯ /примирено/. Ще запушим ли?

БАРОНА. Зависи от вас.

МАРИЯ /усмихнато му предлага цигарите си/. Капитанът винаги ли е такъв?

БАРОНА. Не, само характера му е такъв.

МАРИЯ. Лош – така ли?

БАРОНА. Проклет!...

МАРИЯ. Не можете ли да го зарежете?

БАРОНА. Капитана?

МАРИЯ. Напуснете го и толкоз.

БАРОНА. А, опитвах няколко пъти...

МАРИЯ. И?

БАРОНА. Нищо... Само опитвах.

МАРИЯ /малко обидено/. Ясно.

БАРОНА. Не видя ли как се уплашиха?

МАРИЯ. Гемиджиите ли?

БАРОНА. Гащите им затрепериха.

МАРИЯ. Защо?

БАРОНА. Нашият е страшен.

МАРИЯ /изкушава се/. Да не е някакъв началник?

БАРОНА. Има тапия.

МАРИЯ. Каква тапия?
БАРОНА /бегло се обръща и поглежда Филип/. Хубаво време, ей!... Ноември, а като май!... Вие ходите ли в „Бамбука“?
МАРИЯ. Какво?
БАРОНА /поглежда я/. Каква ви е файдата, че живеете в София, щом не знаете „Бамбука“?... А на опера ходите ли?
МАРИЯ. Не...
БАРОНА. Много сте изостанала.
МАРИЯ. А вие ходите ли?
БАРОНА. Бил съм три пъти в София, но не съм ходил, понеже не мога да изляза от „Бамбука“.
МАРИЯ /смее се/. Е, да...
БАРОНА. Но някой път ще отида.
МАРИЯ. Защо казвате МИЛИ, а не КИЛОМЕТРИ?
БАРОНА /поглежда я с учудване/. Какво?
МАРИЯ. Тук никой не казва километри.
БАРОНА. Защото е различно. Една морска миля е равна на хиляда осемстотин петдесет и три метра.
МАРИЯ. Така ли?
БАРОНА. Ние сме бамбашка хора... /Изведнъж./ Охаа!...
МАРИЯ. Какво?
БАРОНА /веднага се обръща към Филип/. Видя ли какво става?
ФИЛИП /кимва в знак на утвърждение/.
МАРИЯ. Какво има?
БАРОНА Оная работа там /сочи неопределено с глава напред/ не ми харесва.
МАРИЯ. Коя работа? /Взира се./
БАРОНА /към капитана, надвиква шума на мотора/. Капитане, казвай!...
ФИЛИП /извърнат към хоризонта/. Не бързай.
БАРОНА. Аз не бързам. ТЯ бърза.
ФИЛИП. Ще видим.
МАРИЯ. За мен ли говорите?
БАРОНА. За друго... Не виждате ли?
МАРИЯ. Не... Какво има?
БАРОНА. Хоризонта, хоризонта!...
МАРИЯ /учудено/. Какво му е?
БАРОНА. Препаса си колана.
МАРИЯ. Нищо не виждам.
БАРОНА. Потъмнява.
МАРИЯ /уплашено/. Да не е някаква буря?
БАРОНА. А, не... Вие каква сте?
МАРИЯ. Моля?
БАРОНА. Какво работите?
МАРИЯ. Архитект.
БАРОНА. Архитектка?
МАРИЯ. Да.
БАРОНА. Много мангизи?
МАРИЯ. Значи, не е буря?
БАРОНА. Каква ти буря сега?
МАРИЯ. Тогава?
БАРОНА. Познаваш ли архитект Иванов?

МАРИЯ. Не.

БАРОНА. Голям архитект... Сто кила вино сме изпили.

В морето лодките са се раздвижили. Моторите загърмяват силно, на пълен ход.

БАРОНА /провиква се/. Хайдее! Прибирайте се!... На топлоо!... При женитее!...

МАРИЯ /учудено/. Защо бягат?

БАРОНА. Защото ОНОВА иде!... Не го ли виждате?

МАРИЯ. Боже мой! /Гледа хоризонта./

БАРОНА. Иде, идее!...

МАРИЯ. Какво е това?

БАРОНА. Пълзи, пълзи насам!... Шефе, как казваще ти?

ФИЛИП /мълчи и гледа хоризонта./

БАРОНА. Като стадо бизони!... Шефа каза така един ден...

МАРИЯ. А няма ли да правим нещо?

БАРОНА. Нищо... Ще пътуваме.

МАРИЯ. Буря ще има ли?

БАРОНА /смее се/. Каква ти буря!... Шефе, чу ли?... Ще ме скъсат тия архитекти.

Първите валма на мъглата се появяват наоколо. Те не са плътни, слънцето ги залива със светлината си, прави ги леки, ефирни. Лодките бягат.

МАРИЯ. Страхувам се.

БАРОНА. Спокойно. Ще си загубите красотата...

МАРИЯ /Загледана в настъпващата мъгла/. Колко бързо, нали?

БАРОНА. Като ламя.

„Сириус“ напредва по пътя си, рязко навлиза в дрипите на мъглата. Следим го отдалеч, отзад.

Затъмнение. Отгъмнение.

„Сириус“ в мъглата. Стои. Тишина.

БАРОНА. Хубаво се насадихме.

ФИЛИП /рязко/. Бароне!

БАРОНА. Какво?

ФИЛИП. Млъкни!...

БАРОНА. Какво има?

ФИЛИП. Не чу ли?

БАРОНА. Не... Какво?

ФИЛИП. Не беше ли сирената на фара?

БАРОНА. Нищо не чух.

МАРИЯ. Аз чух нещо като сирена.

ФИЛИП. Сторило ми се е.

Мария седи спокойно на една от пейките.

Тримата мълчат.

Абсолютна тишина.

МАРИЯ /плахо/. Бих казала нещо, но се страхувам да не ми се скарате.

ФИЛИП /поглежда я право в лицето/. Кажете.

МАРИЯ. Това е абсолютната тишина. Сякаш добита по лабораторен начин. Струва ти се, че е невъзможно да съществува в естествено състояние.

ФИЛИП. След малко ще падне и нощта.

МАРИЯ. Тъмнината вече няма никакво значение. И без това се вижда само на два метра... Отново бих казала нещо, но се страхувам да не ме наругате.

ФИЛИП. На вас пък кой ви е втълпил, че ще ви ругая?

МАРИЯ. Не знам. Вие можете ли да се усмихвате?

ФИЛИП /спокойно/. Какво искахте да кажете?

МАРИЯ. След малко ще потънем в абсолютната тъмнина и тишина. Бих казала – ще изчезнем от света.

ФИЛИП. Това мога да го кажа и аз.

МАРИЯ. Но не го казахте... Както не казвате много друго.

ФИЛИП. Например?

МАРИЯ. Например, че ви дразня.

ФИЛИП /отново рязко/. Тихо! /Ослушва се./ Нищо.

МАРИЯ. А как умеете да отклонявате разговора...

БАРОНА. Страхотно!

ФИЛИП /строго/. Какво?

БАРОНА. Умееш.

ФИЛИП. Млъкни.

БАРОНА. Хайде де!...

ФИЛИП /учудено/. Какво?

БАРОНА. Днес ще се наприказвам.

ФИЛИП. И ще те хвърля през борда.

БАРОНА. Ще се наприказвам и ще те зарежа. Щом стигнем в Бургас – търси си друг будала!

ФИЛИП. Бароне, какво ти стана?

БАРОНА. Знам, че ще ми триеш пътничката на носа!...

ФИЛИП. Млъкни!...

БАРОНА. Защото аз я поканих. /Пауза./ Гледай ме! /Навира лицето си пред него./ Запомни ме!... /Още се навира./ Защото вече няма да ме видиш.

ФИЛИП. И отново ще ми плачеш да те взема.

БАРОНА. Ще плача на мук!

ФИЛИП. Сефте!...

БАРОНА. Мама му стара, който не ти избяга!... Само да се измъкнем от мъглата.

ФИЛИП /иронично/. Нали знаеш наказанията за бунт на екипажа?

МАРИЯ /засмива се/.

БАРОНА. Ще ме обесиш на мачтата, нали?

ФИЛИП. Ако я намеря в мъглата.

МАРИЯ /весело/. Сега ми харесвате.

ФИЛИП /не без злоба/. Умирам да ви се харесам!

МАРИЯ. Това ви е хубавото – че не умираме.

ФИЛИП /отваря уста да каже нещо, но млъква/.

Рязко прозвучава звуковият сигнал на Созополския фар.

БАРОНА. Сега го чух и аз.

МАРИЯ. Фарът ли?

БАРОНА. Созополския.

МАРИЯ. Впрочем, знаете ли къде сме?

ФИЛИП. Да.

МАРИЯ. Бароне, къде сме?

БАРОНА. Около Созопол.

МАРИЯ. Близо или далеч?

ФИЛИП. На пет мили. А може би на пет метра.

МАРИЯ /оценява казаното и го гледа право в очите/. Стоим ли?

ФИЛИП. Да.

МАРИЯ. Така ли трябва?

ФИЛИП. Да.

МАРИЯ. Защо?

ФИЛИП. Нямаме право да се движим.

МАРИЯ. Кой забранява?

ФИЛИП. Морският правилник.

МАРИЯ /навежда глава и мълчи, а после отново вдига глава/. Далеч ли сме от Бургас?

ФИЛИП. Не повече от девет мили.

Замълчават. Слушат сигналите на гара.

Отсега нататък, сигналите ще звучат в пиесата на места, необходими на режисьора.

БАРОНА. Шефе, може ли?

ФИЛИП. Знаех, че ще кажеш това.

БАРОНА. Само десет минути.

ФИЛИП. Махай се.

БАРОНА. И без това стоим на място.

ФИЛИП. Добре... Махай се!...

БАРОНА /тръгва, към кабината/. Много си злобен, ей. /Преди да влезе в кабината./ Виждаш, че няма работа. /Излиза./

Мария гледа учудено след него.

Филип отива до кубрика, измъква петромаксовата лампа. На връщане запалва, светлината на мачтата, която е електрическа. Филип се заема с лампата.

МАРИЯ /плахо и в недоумение/. Съвсем ли не можем да се движим?

ФИЛИП /зает с петромакса/. Никак.

МАРИЯ. До кога?

ФИЛИП. Докато не се вдигне мъглата.

МАРИЯ. А кога ще се вдигне?

ФИЛИП /леко заядливо/. Утре.

МАРИЯ. Чак утре?

Петромаксът пламва.

ФИЛИП. Като я нагрее слънцето.

Филип понася петромакса към мачтата. Закачва го на нея. Изгася електрическата лампа.

МАРИЯ. И дотогава?...

ФИЛИП. Дотогава – все на едно място.

МАРИЯ. Боже мой!...

ФИЛИП. Съжалявам.

МАРИЯ. Съжалявате?

ФИЛИП. Ами изтървахте влака.

Филип отива при носа на лодката. Мария го наблюдава.

Филип вдига котвата и я хвърля във водата.

Ефект от падането на котвата във водата. Филип отпуща въже.

ФИЛИП /обърнат към нея/. Облечете се.

МАРИЯ /глупавичко/. Трябва ли?

ФИЛИП. Както искате... Става хладно.

Мария облича шлифера и пъха ръце в джобовете му.

МАРИЯ /сякаш отнесено/. Едва сега разбрах какво значи мъгла. /Пауза./
Наистина действа на нервите.

ФИЛИП. Какво да правя – изненада ме.

МАРИЯ. Не ви се случва за първи път, нали?

ФИЛИП. Това е първата мъгла за тази година.

Продължителна пауза.

МАРИЯ. Често ли возите пътници?

ФИЛИП. Случва се.

МАРИЯ. Но пътнички - никога, нали? /Гледа но с полуусмивка./

ФИЛИП. Виж – това е изключено.

МАРИЯ. Струва ми се, че присъствието ми ви дразни.

ФИЛИП. На вас непрекъснато ви се струва нещо.

Филип отива при помпата и започва да изпомпва вода. Струята шурти глухо в морето.

МАРИЯ. Сега пък какво правите?

ФИЛИП. Изпомпвам водата.

МАРИЯ. Откъде е тази вода?

ФИЛИП. Прониква през обшивката.

МАРИЯ /след пауза/. Никога не съм предполагала.

ФИЛИП. Че в лодката влиза вода, ли?

МАРИЯ. Да.

ФИЛИП /натъртва/. Вода прониква дори в "Куин Мери"... Страхувате ли се?

МАРИЯ /поглежда го в упор/. Не.

ФИЛИП. Редно е да се страхувате. Това е вода, не е шега.

МАРИЯ /троснато/. Разбрах.

ФИЛИП /поглежда я/. Имате самочувствие.

МАРИЯ. Понеже ви повиших тон.

ФИЛИП /с едва забележима усмивка/. Много ли съжалявате?

МАРИЯ. За кое?

ФИЛИП. Че тръгнахте,

МАРИЯ. Пътуваше ми се по вода. Но не очаквах да налетя на такъв капитан.

ФИЛИП. Така говори само жена със самочувствие. /Пауза. Неловко положение./

Тази година не сме имали мъгли.

МАРИЯ. Това го казахте.

ФИЛИП. Чакате да ви развличам ли?

МАРИЯ. Чакам да се дигне мъглата.

ФИЛИП /след пауза/. Тази светлина има за цел да ни пази. /Мария мълчи./

Някой може да се блъсне в нас. /Мълчание./ Всяка година по света стават хиляди катастрофи.

МАРИЯ /измъква цигарите си. Взима последната цигара от кутията, смачква кутията и я хвърля във водата, но след това посяга сякаш да я вземе обратно./ Ох!

ФИЛИП /учудено/. Какво има?

МАРИЯ. Направих нещо некрасиво. /Гледа го втренчено./

ФИЛИП /издържа на погледа ѝ/. Аз пък не разбрах.

МАРИЯ. Хвърлих кутията в морето.

ФИЛИП. Защо? Трябва ли ви?

МАРИЯ /пали със запалката си/. Някои не обичат да им се замърсява морето.

ФИЛИП /сякаш трепва и я поглежда особено/. Така ли?

МАРИЯ. Това им е противно.

ФИЛИП. Виж ти!...

МАРИЯ. Морето е чисто и трябва да си остане чисто, нали?

ФИЛИП /поглежда я изпитателно и с подозрение/. Кой ви каза това?

МАРИЯ. Никой?

ФИЛИП. Защо казахте така?

МАРИЯ. Така го чувствавам.

ФИЛИП /наблюдава я още и после сякаш се отърсва/. Мислите ли, че една кутия?...

МАРИЯ. Важен е принципа... Освен това – всичко е важно.

ФИЛИП. А откога?

МАРИЯ. Какво?

ФИЛИП. Мислите така?

МАРИЯ /решително/. Нещо ми подсказва, че ще ви обидя, ако замърся морето.

ФИЛИП /отново я гледа директно/. Какво правихте в Мичурин?

МАРИЯ. Бях по работа.

ФИЛИП. Командировка.

МАРИЯ. Да.

ФИЛИП. Навярно ще строите нещо.

МАРИЯ. Огледах местността за един строеж. Ще участвувам в конкурс.

ФИЛИП /грубо/. Сигурен съм, че ще го спечелите.

МАРИЯ. Какво?

ФИЛИП. И вие сте с пиратите.

МАРИЯ. Да.

ФИЛИП. Които грабят брега, типове от Балкантурист и държавата, която гадно ги насъсква и организира!... Грабете!... Стройте!... Кепазете!... Белите сгради, нали?... Хотелите!... Сега сте ударили око на Аркутинското блато, ще ви се да го пресушите и измисляте какви ли не хитрости да го циментирате!...

МАРИЯ. Вие сте луд!

ФИЛИП. Луд съм!... Наистина съм луд!... Защото гоня убийците на делфини, а зад гърба ми пъплят убийците на красотата!...

МАРИЯ /сепнато/. Аха!

ФИЛИП /ядосано/. Какво „аха“?

МАРИЯ. Как не се сетих!... Онези бяха делфиноловци!

ФИЛИП. Природата е създала Аркутинското блато за пет милиона години – тръстика по тръстика, костенурка по костенурка, изваяла е всяка лилия поотделно, за да дойдете Вие и с един замах да превърнете блатото в аеродром на Ка ел ем!

МАРИЯ /усмихнато/. Няма що – развеселихте ме!

ФИЛИП. Много ли ви е весело?

МАРИЯ. Разведрихте душата ми.

ФИЛИП /ядосано/. И как фарисейски заплакахте за една цигарена кутия в морето!...

МАРИЯ. Вие или наистина сте луд или...

ФИЛИП. Луд съм!

МАРИЯ. Или пък искате да ми се харесате. /Хладнокръвно/ Сега съм почти сигурна, че ви вълнувам.

ФИЛИП /поглежда я с ярост/. Ей, малката, с нежната кожа и златните очила, такива като вас са минавали през ръцете ми!

МАРИЯ /иронично/. И не сте ги пощадили.

ФИЛИП. Не ми се фукайте.

МАРИЯ /иронично/. Тогава не сте мислили за опазване на природата. /Нежно./ Защото всяка жена е създание на природата.

ФИЛИП. И все пак, иронията е въпрос на възпитание. Ако поискам, мога да ви ОБСИПЯ с ирония.

МАРИЯ. Ах, как се радвам, че се качих на лодката ви! А още повече, че се сблъсках с вас... Впрочем, чувала съм за вас. Трябваше да се досетя още като погнахте гемиджиите. Остава да разбере защо прибрахте готварските им съдове.

ФИЛИП /ядосано/. Защото вътре има мозъци!... Затуй!...

МАРИЯ /учудено/. Какви мозъци?

ФИЛИП. Мозък от делфини!... Любимото ядене на браконьерите!...

МАРИЯ. Боже мой!

ФИЛИП. Не врякайте!

МАРИЯ /не му обръща внимание/. Боже мой, възможно ли е?

ФИЛИП. Само не припадайте.

МАРИЯ /замълчава и след паузата/. Моля ви да приключим този диалог. /Мълчание, в което се прокрадва хъркането на Барона./ Какво това?

ФИЛИП. Кое?

МАРИЯ. Някакъв особен шум.

ФИЛИП. Това е Барона.

МАРИЯ. О, той вече спи?

ФИЛИП. ТРЕТИЯТ ЧОВЕК НА БОРДА... Хърка.

МАРИЯ /въздъхва/. Не знам... Може би трябва да му завидя.

ФИЛИП. Без обобщения.

МАРИЯ. Чувала съм, че имате семейство.

ФИЛИП. Да не говорим за тия, които са на брега.

МАРИЯ. Много говорят за вас.

ФИЛИП. Като за всеки луд... Да запушим ли?

МАРИЯ. Моите свършиха.

ФИЛИП. Имам достатъчно. Ще ни стигнат за цялата нощ. /Подава кутията си./

МАРИЯ. Благодаря. /Отказва се./

Филип запушва.

МАРИЯ. Чувате ли?

ФИЛИП. Нищо за забелязване.

МАРИЯ. Морето диша.

ФИЛИП. Да.

МАРИЯ. То е около нас и диша... Чувствувате ли как повдига лодката?...
/Потръпва в шлифера и се загръща по-добре, а след това се усмихва./ Нямам предвид
душите на удавените моряци...

Филип измъква от кубрика дебел дълъг кожух го донся.

ФИЛИП. Ако не облечете това и вашата душа ще отлети при тях.

МАРИЯ. Наметнете ме.

ФИЛИП /намята шубата върху раменете ѝ/.

МАРИЯ. А вие?

ФИЛИП /измъква дебело яке/. Има и за мен и за още сто души.

МАРИЯ. Знаете ли нещо, което да е по-велико от морето?

ФИЛИП. Не обичам думи, казани от курортистки.

МАРИЯ /поглежда го с яд/. Извинете.

ФИЛИП. Няма защо... Това си е редно. Всяка дама в морето се разбърба... Да
пийнем ли нещо?

МАРИЯ. Какво?

ФИЛИП. Каквото и да е.

МАРИЯ. Наистина бих пила каквото и да е.

ФИЛИП. Предпочитам водка.

МАРИЯ. Умирам за чаша водка!

ФИЛИП. В пластмасова чаша, други няма.

МАРИЯ. Умирам за водка, но мразя предвзетите мъже.

ФИЛИП. Имам руска и полска.

МАРИЯ. Каквато и да е.

ФИЛИП. И все пак, да започнем от столичная.

МАРИЯ. Искате да кажете нещо?

ФИЛИП. Ако Барона се събуди, ще трябва да наченем и полската.

МАРИЯ. Добре ли пие помощника ви?

ФИЛИП /отваря бутилката/. Най ме е страх, ако някой ден се удави. В него има
толкова спирт, че рибите на световния океан ще изплуват с коремите нагоре... Ох, къде
са чашите?

МАРИЯ. Защо не опитаме инак?

ФИЛИП. Как?

МАРИЯ. Класическия начин.

ФИЛИП. Направо от бутилката?

МАРИЯ. Разбира се.

ФИЛИП /поглежда я/. Интересно какво би казал за това мъжът ви.

МАРИЯ. Не е ли по-добре да не говорим за тия, които са на брега?

ФИЛИП /поднася ѝ бутилката/. Имате думата.

МАРИЯ /усмихва се/. Наздраве!...

ФИЛИП. Наздраве!

МАРИЯ /поглежда го/. Слушайте, да не би да ви смушавам?... Я дайте чашите!

ФИЛИП. Ако искате...

МАРИЯ. Не искам, но вие се смушавате.

ФИЛИП /троснато/. Пийте!

МАРИЯ /вдига бутилката/. Пия за тази чудна авантюра.

ФИЛИП. Много го усуквате.

МАРИЯ /поглежда го над бутилката/. Значи... това сте вие?

ФИЛИП. Имам нещо и за ядене.

МАРИЯ. Поне трима души са правили опит да ви опишат как изглеждате...

Какво имате?

ФИЛИП. Консерви и сушена риба...

МАРИЯ. За вас се говорят лоши неща.... Предпочитам риба.

ФИЛИП. Знам... Много лоши неща... А хляб?

МАРИЯ. Нима имаме и хляб?

ФИЛИП. Черен.

МАРИЯ. Впрочем, не толкова лоши, отколкото странни неща... Не, не лоши!...

ФИЛИП. Обичате ли гарузи?

МАРИЯ. Ваше производство, нали?

ФИЛИП. Тук само лимоните не са мое производство.

МАРИЯ. С това ли си губите времето?

ФИЛИП /търси продукти и вилици/. Не ви разбрах.

МАРИЯ. Ловите риба, сушите я, консервите дробовете ѝ, преследвате убийците на делфини...

ФИЛИП /иронично/. А бяхме започнали да пием.

МАРИЯ. Наздраве! /Вдига бутилката и пие./

Филип я наблюдава. Ръцете му са пълни с консерва, лимони, вилици...

МАРИЯ /смъква бутилката от устата си и му я подава/. Наблюдавахте ли ме?

ФИЛИП. Има какво да се види у вас. /Бутилката е вече в ръцете му./ Наздраве!

МАРИЯ. Непрекъснато ли ще си казваме наздраве?

ФИЛИП. Не е желателно.

МАРИЯ. Защо?

ФИЛИП. При тази дума Барона, колкото и дълбоко да спи, се събужда и иска своето. А то не е малко.

МАРИЯ. Откога е с вас?

ФИЛИП. От две години.

МАРИЯ. Барона несретник ли е?

ФИЛИП. Защо пък несретник?

МАРИЯ. Че кой друг би тръгнал след вас.

ФИЛИП. И за него ли ще говорим?

МАРИЯ. Няма да говорим само за тия, които са на брега, нали така казахте?

ФИЛИП /отпива едра глътка/. Вижте какво – жена ми ме остави.

МАРИЯ. Защо заговорихте за жена си?

ФИЛИП. Може би и вие като другите, мислите че аз я заряхах. Но ще ви кажа, а вие го кажете на другите – тя ме изрита, и с право; жените искат мъжете им да стоят до тях. Едва ли има жена, която би изтърпяла съпруг като мен, който не се прибира от морето, на петстотин километра от дома. Вечно мръсен и брадясъл.

МАРИЯ. Не се ли къпете?

ФИЛИП. Три пъти месечно, защото е сложно трябва да се отива в хотел Приморец в Бургас, пък пасажите идват, не те оставят свободен... А хигиенната норма на цивилизования човек е да се къпе всеки ден. Така ли е?

МАРИЯ. Забавлявате ме добре.

ФИЛИП. Но най-важното си остава отсъствието. Аз съм болен от море. Не мога и не мога да го напусна.

МАРИЯ. Знам.

ФИЛИП. Нищо не знаете.

МАРИЯ. Не взехте ли жена си при вас?

ФИЛИП. А вие как мислите?...

МАРИЯ. Значи, опитахте?

ФИЛИП. Стоя деветнайсет дни и избяга.

МАРИЯ. Обичахте ли я?

ФИЛИП. Тя ме обичаше повече... Слушайте, щом се върнете в София, пратете ми някаква жена, но да е съгласна да живее на лодка и в палатка. Готов съм на всички условия. Дори съм намислил да обявя във Вечерни новини.

МАРИЯ. Страхотен сте, да ви кажа!... Ненаправно се говори за вас.

ФИЛИП. Кажете ѝ, че напролет ще имам голям кораб с кабина, легла и кухня. В кабината ще може да пържи яйца и да ми плете пуловер.

МАРИЯ. Ще кажа. Ще се намерят доста кандидатки.

ФИЛИП /отпива/. Дано.

МАРИЯ. Но защо разправят, че сте лош?

ФИЛИП. Сигурно има причини... Кой е добър, а? Според вас може ли някой да бъде добър?

МАРИЯ. Знаете, че хората са добри.

ФИЛИП. Разбира се. Педрото също е добър.

МАРИЯ. Кой Педро?

ФИЛИП. Той е също добър, но бие рибата с бомби. Два път го предадох на граничните – нищо, затвориха си очите. Третият път го набих и го заплаших, че следващия път ще го убия. Сега не употребява бомби, но ме мрази, по цялото крайбрежие говори за мен като за побойник и ченге.

МАРИЯ. Боже мой, не знаех, че сте такъв приятен събеседник.

ФИЛИП /подава бутилката/. Пийте, но запушвайте бутилката. Барона ще подуши и ще ни се натрапи, а вие не сте интересна в компания на двама мъже.

МАРИЯ. Грубиян сте и сте убиец, но когато искате, можете да обиждате фино.

ФИЛИП. А, бе... Да убием времето. Знаете ли какво значи цяла нощ сред мъглата?

МАРИЯ. Тази лодка не се ли движи?

ФИЛИП. Разбира се, че се движи. Невидимо течение ни носи нанякъде, но къде, ще разберем утре.

МАРИЯ. Мисля, че пуснахте нещо като котва.

ФИЛИП. Но не до дъното. Виси на десет метра под нас.

МАРИЯ. Така ли?... Защо?

ФИЛИП. За да не целунем някоя скала. Котвата ще се закачи и ще се закотвим автоматически.

МАРИЯ. Не ви разбирам от работите.

ФИЛИП. Няма и защо. Вашето задължение е да сте жена.

МАРИЯ /подава му бутилката/. Лично аз не съм само жена.

ФИЛИП /язвително/. Да де... Вие строите.

МАРИЯ. Защо, лошо ли е?

ФИЛИП. Има си хас! В общото строителство защо да не застроите и брега... Докато ви усетят – на бърза ръка ще го застроите и край.

МАРИЯ. А вие как искате, да го оставим гол?

ФИЛИП. А, моля ви се, наблъскайте го с хотели! Задръстете го с механи и сервиси!... Брегът е безпомощен, не може да протестира, обковете го с камък, насмовете го с асфалт, да изчезне, да не се вижда, но после? Какво ще правите после?... Върху построеното ще построите нови хотели, върху тях – други и така нататък...

МАРИЯ. Говорете, говорете... Слушам.

ФИЛИП /многозначително/. Много ме интересува слушате или не слушате.

МАРИЯ. Защо? Интересно е да се чуе подобно реакционно гледище.

ФИЛИП. Охо, имаме си и гледища!...

МАРИЯ. А вие сте глупак, защото мислите, че казвате нещо ново. Слушайте какво ще ви кажа – и да плачете и да не плачете, брегът ще бъде застроен. Няма мърдане. Нищо не може да го спаси. Важното е как. Красиво или грозно – там е въпроса.

ФИЛИП. За мен е все едно дали ще бъде красиво или грозно.

МАРИЯ. Затова сте глупак. Всеки ден ще ставате все по-смешен.

ФИЛИП /решен да приключи спора/. Добре, добре... Ще се храним ли?

МАРИЯ. Предпочитам само да пия... /Отпива./

ФИЛИП /оставя продуктите/. Аз – също... Две одеала ще ви стигнат ли?

МАРИЯ. Нима ще трябва да се спи?

ФИЛИП. По-добре... отколкото да говорим.

МАРИЯ. На същото мнение съм... Останаха ли одеала за вас?

ФИЛИП. Едно... И шубата...

МАРИЯ. Прав сте... Нощта е дълга.

ФИЛИП. И ще стане тъй студено, че цялото ви добро настроение ще се изпари.

/Подрежда леглото върху лявата пейка./

МАРИЯ /с бутилка в ръка/. Оня дребният все не ми излиза от мисълта.

ФИЛИП /подрежда/. Кой?

МАРИЯ. Най-дребният от екипажа на гемията, която спряхте.

ФИЛИП. Говорите за убиеца?

МАРИЯ. Искате да кажете – стрелеца.

ФИЛИП. За мен е чистокръвен убиец. Рецидивист. Досега е отнел живота на осем хиляди делфина.

МАРИЯ /трепва/. Боже мой!...

ФИЛИП. Какво говоря?... Повече.

МАРИЯ /замислено/. Осем хиляди!... Това е прекалено. И ги застрелва?

ФИЛИП. Той е добър стрелец.

МАРИЯ. Звяр.

ФИЛИП. Чудесен тих и добър човек. Единствената му вина се състои в това, че има вярно око. Стрелянето по делфини е забавно. То увлича и събужда страстта към интензивно стреляне.

МАРИЯ. Но нали делфините са забранени. Нали се оказа, че са нещо като хората.

ФИЛИП. Не е чак толкоз.

МАРИЯ. Как да не е?

ФИЛИП. Малко ги надценихме.

МАРИЯ. Но са забранени.

ФИЛИП. Да.

МАРИЯ. Тогава кой им дава право на тези...

ФИЛИП. Унищожаването на тия животни с мрежи е забранено категорично, но ловът им с пушка не е престанал. А и държавата си затваря очите.

МАРИЯ. Не може да бъде!

ФИЛИП /спокойно/. На известни отрасли са необходими мазнините на делфина и засега не могат да го заменят с друго.

МАРИЯ. Говорите ужасяващи неща.

ФИЛИП. Леглото ви е готово.

МАРИЯ. Вие къде ще легнете?

ФИЛИП. Долу. /Сочи пода на лодката./

МАРИЯ. Няма ли... на другата пейка?

ФИЛИП. Долу е по-топло.

МАРИЯ. А не го ли гризе съвестта?

ФИЛИП. Убиеца ли?...

МАРИЯ. Делфиноубиеца.

ФИЛИП. Тази възглавница е истинска.

МАРИЯ. Вашата.

ФИЛИП. Имам и друга... Не съм виждал по-гъста мъгла. /Вглежда се в мъглата./
Как ни затвори, а?

МАРИЯ. Сигурен ли сте, че утре няма да я има?

ФИЛИП. Утре ще бъде слънчево, ние ще продължим и вие ще вземете вместо влак – самолет.

МАРИЯ. А как ще разберете къде сме и накъде да потеглим?

ФИЛИП /с усмивка/. О, всичко ще заблести!... цялото море. Бреговете ще лъснат, пред нас ще се изблещи Бургас. Девет мили!... Час и половина пълен ход.

МАРИЯ. Ще има ли билет за самолета?

ФИЛИП. Това засяга само вас.

МАРИЯ. Не си ли служите със самолет?

ФИЛИП. Три или четири пъти в годината.

МАРИЯ. И обхождате всичките си приятели?

ФИЛИП. Обикновено приятелите идват при мен. Всеки знае къде съм... Ако му домъчнее, ще тръгне по брега и ще ме намери. Достатъчно е да дойдеш в Мичурин, а след това са достатъчни два дни да ме намериш. Не съм толкоз труден.

МАРИЯ. Изобщо търси ли ви някой?... Искам да кажа – имате ли приятели?

ФИЛИП. Като ме гледате, как мислите?

МАРИЯ Приличате ми на човек, който няма приятели.

ФИЛИП. А имам. Освен това Барона е винаги край мен. С него човек може да разговаря по всички въпроси, включително хороскопите. Защото какво правите в София всъщност? Говорите само за хороскопи. През лятото софиянките предават уроци на Барона по астрология.

МАРИЯ. А на вас?

ФИЛИП /поглежда я/. Аз знам всичко.

МАРИЯ. Много ли са софиянките?

ФИЛИП. Изпълват целия бряг.

МАРИЯ А вие?

ФИЛИП. Аз!... Аз съм в морето.

МАРИЯ. Измъкват се.

ФИЛИП. Понякога не мога...

МАРИЯ. Не се измъкват?

ФИЛИП. Е, не всякога.

МАРИЯ. Значи – не може без софиянки.

ФИЛИП. Може би.

МАРИЯ. Не може „може би“! Или – ИЛИ!...

ФИЛИП. Оставям на вас да решите.

МАРИЯ. Отговаряте доста уклончиво.

ФИЛИП. Струва ми се, че ревнувате.

МАРИЯ. Не... Понеже разговаряхме.

ФИЛИП. Да де... То е същото.

МАРИЯ /леко впрегната/. Чела съм един ваш труд.

ФИЛИП /играе изненадан/. А!...

МАРИЯ /натъртва/. Да!

ФИЛИП. Целия?

МАРИЯ. А, не... Понеже е невъзможно... Какво ме интересува мен движението на рибните пасажи!... Всичко е мъгла.

ФИЛИП. За книгата ли говорите?

МАРИЯ. Въпросът за пасажите. Никой не знае откъде идват и накъде отиват. Защо идват, защо отиват? Къде снасят и къде отиват малките... Вие сам не сте сигурен.

ФИЛИП. Това е въпрос на още проучвания.

МАРИЯ. Затова захвърлих книгата ви.

ФИЛИП. За тези приказки заслужавате да ви изхвърля през борда... А защо я зачетохте?

МАРИЯ. Някой ми каза, че имало нещо философско. Сравнявали сте пасажите с живота на човека. Не мога да ви обясня... Свързвали сте двете неща.

ФИЛИП. Не си спомням. Ако е вярно, бил съм доста глупав, защото книгата е научна и нямам право...

МАРИЯ. Изобщо обичате да се месите там, дето нямате право!

ФИЛИП /поглежда я остро/. А така!... по какво разбрахте?

МАРИЯ /леко объркано/. Боже, то си е ясно!... Днес не нападнахте ли гемията, не взехте ли съдовете на хората?

ФИЛИП. А вие не нарекохте ли стрелеца убиец?... Нали се възмутихте?

МАРИЯ. Всеки има право на възмущение.... Вие просто ги нападнахте... Както при абордаж.

ФИЛИП. Законите за обществото все още не са проникнали изцяло в морето. Тук още съществуват законите на природата; нападай, убивай, защитавай... Да обяснявам ли повече? За да окепазите брега, вие се нуждаете от документи и подписи. Никой не ми е дал документ да защитавам делфините. Но и те нямат разрешително да ги избиват. Затова се намесвам.

МАРИЯ. Все пак, убийците на делфини могат да ви смачкат.

ФИЛИП. Затова обичам да работя в морето. Който изпревари.

МАРИЯ. Правото на по-силния.

ФИЛИП. Да.

МАРИЯ. Отде знаете, че сте по-силния?

ФИЛИП. Правата кауза е винаги по-силна.

МАРИЯ. Но някой ден ще ви пречукат.

ФИЛИП. Това окончателно ще спаси делфините.

МАРИЯ. Трудно се разговаря с вас... Дайте една цигара.

ФИЛИП. Вземете си. Кутията е там... През нощта ще се наложи да пушите.

МАРИЯ. Откъде знаете?

ФИЛИП. В нощ като тази, когато човек е заграден като в гроб, не заспива лесно, или се събужда и мисли. Истинският човек има за какво да мисли. В подобни

необикновени нощи, увиснал в пространството, в безтегловността на мозъка, човекът започва да си дава сметка за много неща.

МАРИЯ. Случвало ли ви се е?

ФИЛИП. Да. Пък и на вас ще ви се случи... Още тази нощ. След два часа... Първо ще заспите, а после ще се събудите. Не от друго, а от студа. Тогава ще запомнете да мислите.

МАРИЯ. Струва ми се, че искате просто да ми натрапите да мисля.

ФИЛИП. Ааа, не... Не така, малката... Криво ме разбрахте. Аз няма да ви ухажвам.

МАРИЯ /ядосана е, но скрива това, язвително/. Защо пък не? Не съм ли хубава жена?

ФИЛИП. Това няма значение.

МАРИЯ. Мисля, че имахте време да ме огледате.

ФИЛИП. Така оглеждам всяка уловена скумрия.

МАРИЯ. Смятате ли, че вече съм уловена?

ФИЛИП. Не съм ви спущал стръв.

МАРИЯ. Скумриите се ловят без стръв.

ФИЛИП. Но нещо трябва да им БЛЕСНЕ. Виждате ли нещо по мен, което може да блесне и да ви привлече?

МАРИЯ. А вие мислите ли, че ВЕДНАГА трябва да проговорим за това, което ни боли?

ФИЛИП /рязко и сякаш уплашено/. Не!... Само това не.

МАРИЯ. Сега ще кажете ли, че е време за сън?

ФИЛИП. Отдавна е настъпило това време.

МАРИЯ. За такива като Барона.

ФИЛИП. Не се различавате кой знае колко от Барона.

МАРИЯ. Ех, как бих искала... /Сподавя възмущението си и млъква./ И тук ще махна с ръка.

ФИЛИП. Май ще пием малко. /Надига шишето./ Винаги ме е интересувало в в този момент кой ще започне пръв.

МАРИЯ. И мен.

ФИЛИП. Интересува ме какво би ме интересувало МЕН. За ВАС не ме е грижа... Е, ще спим ли?

МАРИЯ. Някои обичат да се говори само за тях... Какво ще си постелите?

ФИЛИП. Ей, как забравих!... Имам спален чувал. /Измъква го от кубрика./ Поне Вие сте спасена.

МАРИЯ. Не обичам спалните чували.

ФИЛИП. Знаете ли колко е чист?

МАРИЯ. Не, вътре се чувствавам като в капан. Не мога да дишам.

ФИЛИП. Ще ви дам и третото одеало. В чувала се чувствавам добре,

МАРИЯ. Направо на дъските?

ФИЛИП. Кожухът ще свърши работа... Легнете!

МАРИЯ. Защо АЗ?

ФИЛИП. Ще ви завия.

МАРИЯ. Все пак... Такава нощ!

ФИЛИП. Нищо, освен мъгла.

МАРИЯ. Необикновена нощ.

ФИЛИП. Малкото пространство, в което се намираме, може да бъде интересно само за двама, които имат да си кажат нещо. Един повреден асансьор за двамата в него,

може да се окаже като космос, а космосът може да се окаже тесен като гроб за други, които не могат да се почувствуват.

МАРИЯ. Някой като си пийне казва неща, намиращи се някъде по средата.

ФИЛИП. Мислите ли?

МАРИЯ. Да. Говорите повече от неясно и глупаво.

ФИЛИП /спокойно/. Питах, мислите ли, че три глътки водка ще ме децентрират?... Това е обида.

МАРИЯ. Преди малко ме сравнихте с Барона.

ФИЛИП. Че откъде знаете какво е Барона.

МАРИЯ. Някои хора се изявяват за три минути.

ФИЛИП /гледа я/. Или пък в един миг.

МАРИЯ /сякаш се мъчи да прочете в лицето му/. Да.

ФИЛИП. А има хора, които не можеш да разбереш цял живот.

МАРИЯ /с досада/. Изтъркано, изтъркано...

ФИЛИП. Сега са модерни баналните изрази.

МАРИЯ. Ето че се интересувате и от модата. Впрочем, защо не? Това е присъщо за снобите.

ФИЛИП. Без сноби не може. Някои важни явления са немислими без тях. Снобите са ферментите за появата на доста неща.

МАРИЯ. Това исках да ви кажа – вие сте един доста издържан сноб. Самият факт, че не се къпете.

ФИЛИП. Думите ви не са проява на бон тон.

МАРИЯ. Защо? Сега спорим.

ФИЛИП. Неудобно е да се каже па мъж в лицето, че не се къпе – пет минути преди лягане.

МАРИЯ. И чувството ви за хумор е нечистоплътно.

ФИЛИП /измъква и поглежда някакво тедфтерче, след което го скрива/. Да. Точно така.

МАРИЯ. Много лесно се съгласихте.

ФИЛИП. Погледнах бележника си. Тази нощ ще трябва да сънувам Хеопсовата пирамида. Моите сънища са програмирани.

МАРИЯ. Не е чак толкова оригинално.

ФИЛИП. Гледам да отклоня разговора.

МАРИЯ. А не гледате ли да го привършите?

ФИЛИП. Умирам... Стига да се съгласите. /Внезапно променя тона./ Слушайте, утре ще се качите на самолета и ще си отлетите, в София ще си нанкате до насита, а аз имам да върша сума неща и да се връщам.

МАРИЯ /поглежда него, после „леглото“ и казва примирено/. Да свалям ли обувката?

ФИЛИП. Изключено!... Ще настинете.

МАРИЯ. Не мога с обувка.

ФИЛИП. Ще опитате. Това е извънредно положение.

МАРИЯ. Не мога с обувка, разберете!...

ФИЛИП. Знам!... /Окопитва се./ Предполагам. Но сега ще опитате.

МАРИЯ. Добре. /Ляга върху застланата пейка, подгъва ръце под главата си./

Филип започва да я покрива с одеалата. Едно по едно.

МАРИЯ. Засмяхте ли се?

ФИЛИП. Да.

МАРИЯ Защо?

ФИЛИП. Представих си шлифера ви... Утре... Ще бъде като съвкан.

МАРИЯ. Ще го огладя.

ФИЛИП /многозначително, но без да набляга/. Шлифера – да!

МАРИЯ /повдига глава/. А кое не?

ФИЛИП. Смятате ли, че ще се затоплите?

МАРИЯ. Не е толкоз студено.

ФИЛИП. Тази есен е изключителна. Незапомнена. От половин месец само тихо и топло време. Струва ми се, че вече изобщо няма да се промени. Това е най-забележимия ноември в живота ми... Ако ви е кораво, имам един леководолазен костюм.

МАРИЯ. Добре ми е.

ФИЛИП. Върху дунапрен ще бъдете още по-добре.

МАРИЯ /върща главата си на възглавницата/. И все пак е чудно!... Тишината... Самотата... Изолацията... И пак тишината. /В нейното ослушване чуваме далечните призови на Фаровата сирена./ Чувствувам се в люлка. Вися някъде в небитието.

Докато тя говори, той си приготвя постелята, извързва глава и го вижда как влиза в чувала.

МАРИЯ. Не се ли чувствате като в пашкул?

ФИЛИП. В замяна на това, Вие ще се чувствате спокойна. Във всеки мъж се потайва един нападател. Както виждате, ръцете ми ще бъдат вързани.

МАРИЯ. Не ме е страх от нищо.

ФИЛИП. Да де, вие сте еманципирана. /Пали цигара./

МАРИЯ. Може ли една и за мен?

ФИЛИП. Искате я запалена?

МАРИЯ. Познахте.

ФИЛИП /налапва една цигара, запалва я, взима я и я поднася направо в устата ѝ. Ръцете ѝ са под завивката./ Повторихме номера с бутилката. От моята уста – във вашата.

МАРИЯ /спокойно/. Още ли ви вълнуват тия неща?

ФИЛИП. Ох, как да ви обясня... Не става въпрос...

МАРИЯ. Знам, не го усуквайте. /Все пак измъква ръка и всмуква жадно дим./
Пепелник?

ФИЛИП. Морето.

МАРИЯ /изгърсва пепелта в морето/. Отново си помислих за убица... Защо убива този човек?

ФИЛИП. Навик... Страст... Хазарт... Отнеми му печалбата, пак ще убива... По едно време, като се зашумя за делфините, това де, че са хора, същият стрелец дойде при мен и ме запита „Вярно ли е, че са хора?“ Казах му, че в цялата история има преувеличени неща. „И аз мисля тъй.“ – рече той и си отиде.

МАРИЯ. Смятате ли, че ще му се размине?

ФИЛИП. Не.

МАРИЯ. Съдбата ще го накаже, така ли?

ФИЛИП. Сега-засега съдбата му съм аз.

МАРИЯ. И какво?

ФИЛИП. Не знам... Ще го съборя на колене.

МАРИЯ. Да де, това е любимата ви поза. Защитник на делфините.

ФИЛИП. Цял живот ще браня природата и морето.

МАРИЯ /след тишината/. И като си представи човек... Горе, зад мъглата, звездите си стоят... Как искам да ги зърна сега!... Да си припомня, че съществуват... Или по-добре е така.

ФИЛИП. Под звезди можете да спите винаги. Рядко можете да се намирате в затвореното кълбо на мъглата. Ще видите, утре ще се излюпите от него като малко пухкаво пиленце... Не бих казал невинно.

МАРИЯ. Някакъв намек ли е това?

ФИЛИП. Обичате ли подобни намеци?

МАРИЯ. Страхувах се да не поевтинее момента.

ФИЛИП. И аз.

МАРИЯ. Под нас сънливо се поклащат водораслите. В тъмнината плуват рибите... Боже мой!...

ФИЛИП. Крайно необходимо е един от нас да заспи.

МАРИЯ. Не сте в състояние да ме обидите.

ФИЛИП. Страхувам се, че след малко ще разговаряте сама.

Мария хвърля цигарата, потръпва от студ, загъва се по добре, обръща се на другата страна, отново се загъва, дори пъха глава под завивката.

Филип хвърля цигарата, вмъква ръце в чувала, издърпва ципа и намята качулката си.

От кабината излиза сънният Барон, прозява се, намира дамаджаната, надига я, нагълтва се с вода, хвърля безчувствен поглед на спящите и се прибира отново.

Затъмнение. Оттъмнение.

Мария се размърдва неспокойно. Студено е. Тръпне.

Загъва се още по-добре. Отново е неспокойна. Става, премества завивката си долу, при Филип. Ляга и се завива.

Опира гърба си на неговия. Така се търси човешката топлина, когато е студено. Загъва се старателно, скрива глава и може би заспива.

Сега се раздвижва Филип, отваря очи и изведнъж усеща човека до себе си. Леко извърща глава, поглежда празната пейка, после с крайчеца на окото си – НЕЯ.

МАРИЯ /неочаквано/. Студено, нали?

ФИЛИП. Не толкова, за да зъзнеш, но и не толкова топло, за да заспиш.

МАРИЯ. На пейката беше ужасно.

ФИЛИП. Съжалявам. Бе съобразих... Ако искате, мога да се преместя там.

МАРИЯ. Така е добре. Чувствувам топлината на гърба ви.

ФИЛИП. И аз... Но положението е доста унизително.

МАРИЯ. Защо? Положението е само извънредно. Останалото е предрасъдъци. Просто чувствувам топлината ви.

ФИЛИП. Наистина ме затоплихте.

МАРИЯ. Така се топят кучетата на ескимосите.

ФИЛИП. Все пак, ще го раздрънкам... Навсякъде. Да знаят как сте спала цяла нощ с мен... Да стигне до НЕГОВИТЕ уши.

МАРИЯ. Интересно... Непрекъснато чувствам големия мек гръб на морето под себе си – чудесно живо същество, което ме поддържа здраво.

ФИЛИП. Тази командировка ще остане паметна в живота ви.

МАРИЯ. Не знам защо, но непрекъснато се вирам да зърна звездите.

ФИЛИП. А виждате само мъгла.

МАРИЯ. Що за копнеж, наистина. Искам да видя звезди.
ФИЛИП. Това е съвсем естествено. Темата за огънчето в далечината...
Предлагам да поспим още малко.

Затъмнение.

Чува се нещо като песен. Гръцка песен.

Оттъмнение.

Мария едва ли не подскача от уплаха. Обляга се на лакът и се вслушва.

Нищо. Повече нищо.

МАРИЯ /тихо, почти шепти/. Филипе!

ФИЛИП. Спокойно!...

МАРИЯ. Слушай!.. /Съвзема се и отново минава на ВИ./ Не чухте ли?

ФИЛИП. Чух.

МАРИЯ. Какво беше? Някой пееше!...

ФИЛИП. Барона пее на сън.

МАРИЯ. Боже мой!

ФИЛИП. И винаги гръцки песни.

Барона запява отново. И млъква.

Мария се изправя и сяда на пейката. Придърпва едно одеяло и се загъва.

МАРИЯ. Що за човек е той?

ФИЛИП. Млад, мързелив непрокопсаник... Човек без гнездо. За покрив небето,
за дом – морето. Небето и морето, а той по средата... Човек-сандвич.

МАРИЯ. Може ли една цигара?

ФИЛИП. На пейката са.

Мария запалва цигара и започва да пуши.

ФИЛИП /сърдитата нотка в гласа му си личи/. Някои хора не обичат удобствата.

МАРИЯ /нервно/. Какво!... Ще започваме ли?

ФИЛИП. Далеч съм от тази мисъл.

МАРИЯ. Но вече започна.

ФИЛИП /въздъхва/. Ох, няма да се разминем без пушене... Подайте кутията.

МАРИЯ /подава му цигарите/. Този път започна ТИ.

ФИЛИП. И през ум не ми е минавало, но карай да върви.

МАРИЯ. Не!... Ти сметна, че тук е най-удобното място и време.

ФИЛИП /не без досада се измъква от чувала, както пуши/. Въобразявате си... и предлагам да прекъснем този разговор.

МАРИЯ. Не ме лъжи!... Искаше отново да ми натриеш носа.

ФИЛИП. Защо пък ОТНОВО?

МАРИЯ. Точно така! Не ти е за първи път.

ФИЛИП. Уверявам ви, че щяхме да заспим и...

МАРИЯ /почти извиква/. Прекъсни да ми говориш на ВИ!

ФИЛИП. В тези часове на нощта се спи най-добре.

МАРИЯ. Така ли?

ФИЛИП. Нощта е за сън, а денят – за останалите неща.

МАРИЯ /извиква/. Искам да млъкнеш!

ФИЛИП. Добре е изобщо ДА МЛЪКНЕМ.

МАРИЯ. Не!... Ще говорим.

ФИЛИП. Достатъчно сме говорили.

МАРИЯ. Така ли?

ФИЛИП. Да.

МАРИЯ. Ти твърдиш, че сме говорили достатъчно?

ФИЛИП. Дори много.

МАРИЯ. Аз пък мисля, че не сме казали нищо.

ФИЛИП. А пък аз твърдя, че нямаме да си кажем абсолютно нищо и е смешно да започнем точно сега, когато...

МАРИЯ. Ти и тогава...

ФИЛИП /спокойно/. Видя ли?... А казвахте, че съм ви натрил носа.

МАРИЯ /язвително/. Достатъчно говорихме на ВИ, комедианте.

ФИЛИП /въздъхва/. Добре!... Казвай.

МАРИЯ /учудено/. Аз ли?

ФИЛИП. А кой?... Да събудя Барона? ТОЙ да каже? Който не знае нищо?...

МАРИЯ. Не ме баламосвай с Барона... ТИ беше този, който започна темата с морето и небето... Ти спомена за сандвича. /Вяло./ И за УДОБСТВАТА.

ФИЛИП. Мария, да млъкнем и да заспим. Утрото ще изчисти мъглата, ще видим брега и ще се разминем, без да си ближем раните.

МАРИЯ. Но не пропусна да споменеш за удобствата.

ФИЛИП. Не мога и не мога да те разбера. Дори ТОГАВА, дори тогава, разбираш ли какво ти казвам, ние свършихме всичко без инфекции, и ти сякаш намери себе си, дори стана по-красива и когато вчера се приближи към мен, бях заслепен от добрия ти вид.

МАРИЯ /усмихва се/. Природната ти хитрост се проявява. Отново знаеш как да говориш с жени. Това вече не ме топли.

ФИЛИП. Може, може би си права, но не трябваше да се появиш изведнъж на кея, нито вчера, нито някой друг ден.

МАРИЯ /иронично усмихната/. И сигурно искаш да ми кажеш, че знаех кого ще срещна там?

ФИЛИП. Не съм казал това... Допуснах, но само за момент. Видях добре изненаданото ти лице, ти се стъписа, аз – също. Не те обвинявам в предумишленост.

МАРИЯ. Слава богу... Ако си искрен, разбира се. Защото какво ти пречи да допуснеш и това.

ФИЛИП. Станалото – станало... Предложих ти да млъкнем и да поспим. След няколко часа мъглата ще се вдигне.

МАРИЯ. А как добре играеше, а?

ФИЛИП. А ти? Бях очарован от ситуацията и ако щеш – доволен. Беше тъй хубаво, че съм готов за още две такива срещи.

МАРИЯ. Наясно ли си защо отиваш в Бургас?

ФИЛИП. А ти наясно ли си защо ме питаш?

МАРИЯ. И често ли отиваш?

ФИЛИП. Тук всички пътища водят към Бургас.

МАРИЯ. Да, де... /нещо като ирония./ Да се окъпеш в хотел „Приморец“.

ФИЛИП. И да поръчам ново витло. Имам да въртя куп неща.

МАРИЯ. Така и предполагам.

ФИЛИП /поглежда я директно/. Ей, какво става? /Нещо като усмивка./ Мария, ти ме шашваш!... /Тя скланя глава и отбягва погледа му, а той е още повече учуден./ А!... /Засмива се открито./ Боже мой!... Ако искаш... да пусна музика. Може би тук е необходима музика, а?... Имам транзистор.

МАРИЯ /извън себе си/. Млъкни!

ФИЛИП /натиска педала/. Моментът стана нежен, а?

МАРИЯ /с отпаднал глас/. Наистина трябва да млъкнеш.

ФИЛИП /сепнато/. Сега разбирам...

МАРИЯ /вдига глава/. Какво?

ФИЛИП. Разбирам защо виждаше звездите зад мъглата.

МАРИЯ /изправя се/. Защо не допуснеш, че те възприемам като непознат?

ФИЛИП /тържествуващо/. Чуваш ли се какво говориш?

МАРИЯ /отпуца се обратно на пейката/. Такава ситуация може да се създаде на сто години веднъж. Освен това... ти... беше като непознат. Не исках да бъдеш ти, но беше ТИ. Какво съм виновна, че беше ТИ!... Една жена може да живее цял живот за такъв ноемврийски ден, за такава гонитба на браконieri, а после мъглата и всемогъщото увисване в пространството на вселената.

ФИЛИП /почесва се/. Искаш да кажеш – нещо като звезден миг за жената.

МАРИЯ. Ако мислиш, че не е шаблонно...

ФИЛИП. Нямах си представа колко е шаблонно... Не говоря за изречението, а за другото.

МАРИЯ. Аз... искам да ме целунеш.

ФИЛИП. Най-добре е да се успокоиш. След няколко часа брегът ще се разположи в далечината, слънцето ще блести по крановете на пристанището, ще видиш и белите петна на корабите, които чакат реда си пред фара, може би ще видиш как хиляда докери и крановици ще запъплят по кея... Те и сега са там, но мъглата пречи да ги видим. Ако се вслушаме, ще чуем шумът на тяхната работа. Животът е труд, мила моя, ти го знаеш, и той ще те повика, през докерите, към чертожната ти маса, защото трябва да се чертае... По твоите чертежи те ще строят, макар и хотели, но дори игралните домове се строят с труд.

МАРИЯ /полузлюбно/. Ти ПАК хитруваш.

ФИЛИП /не ѝ обръща внимание/. Само аз ще остана тук, защото успях да намеря разковничето на всичко – да слея труда си с романтиката на морето, ще пиша изследвания за движението на рибните пасажи и ще браня делфините от пиратите.

МАРИЯ /по женски/. И някоя делфинка в Бургас.

ФИЛИП /не ѝ обръща внимание/. А ти ще бъдеш ДРУГА само девет мили, за толкова ти стигат силите. /Смее се./ Впрочем, твоят рекорд е деветнайсет дни...

МАРИЯ /бързо/. Ти се забучи тук за цял живот...

ФИЛИП. Колкото се отнася до делфинката и тя е човек. Мен ме остави настрана.

Мария изведнъж започва да хлипа, заплаква сърцераздирателно, независимо от разговора за съществуването на друга жена, това е плач, който изригва спонтанно, отвътре, спотаен от дълго време насам.

Да не забравяме нещо важно: разсъмнало се е. Това не значи че се е възвърнала видимостта, мъглата си е мъгла, но утрото си идва настойчиво, разсъмването е започнало отдавна.

Филип наблюдава плачещата жена спокойно, философски, тя му прилича на дете, което ТРЯБВА да се наплаче, за да се успокои.

МАРИЯ /най-после, като млъква и забърсва сълзите си/. Разсъмна ли се?

ФИЛИП. Почти... Но мъглата няма да се предаде лесно.

МАРИЯ /скрива кърпичката си/. Важното е, че се съмна. /Отново измъква кърпичката, избърсва носа си./ И както каза ти, брегът ще се появи.

ФИЛИП. И всичко, което е на брега.

МАРИЯ. Искам да разбереш едно – когато тръгнах към лодката не знаех, че в нея си ТИ... Нямахме автобуси и... просто исках да пътувам по море.

ФИЛИП. Казах, че ти вярвам. Видях изненадата в лицето ти. Но се учудвам, че си искала да пътуваш по море. Това ме учуди.

МАРИЯ. И мен... Но поисках. Може би... знаех, че ти си в него, иди пък че си част от него.

ФИЛИП. А като ме видя?

МАРИЯ. Тогава още бях в добро настроение. Тогава поисках да те докосна. Бях решила да те целуна.

ФИЛИП /изненадано/. А така!... Защо?

МАРИЯ. Исках да те прегърна и да целуна врата ти, небръснатото ти лице... Той има винаги бръснато лице.

ФИЛИП. Това е задължение на всеки мъж.

МАРИЯ. Но в къщи всичко е бръснато, стерилно.

ФИЛИП. Знам.

МАРИЯ /сепнато/. Откъде знаеш?

ФИЛИП. Един ден, когато бях в София, взех автобуса към Витоша, и видях домът ви.

МАРИЯ /изненадано/. Не вярвам.

ФИЛИП. Да.

МАРИЯ /още по-изненадано/. Самият ТИ... да дойдеш?... Да се заинтересуваши от мен?...

ФИЛИП. Тогава – да. Исках да надзърна в твоя свят.

МАРИЯ. И смело се качи до вилата?

ФИЛИП. Не беше толкова смело.

МАРИЯ. А не се ли опасяваше, че ще те видя?

ФИЛИП. Бяха ми казали, че сте в Париж.

МАРИЯ. О, тогава ли?

ФИЛИП. Тогава... Озовах се...

МАРИЯ. Млъкни!... Знаем какво ще кажеш.

ФИЛИП. Искам да кажа, че видях част от вашата стерилност. Видях светът в който живееш.

МАРИЯ. Но само отвън.

ФИЛИП. Представих си всичко и отвътре. Макар че капациите на прозорците бяха затворени, ролетката на гаража спусната и жълтата желязна врата на двора заключена... Страшна врата, прибра ми акъла, с пощенска кутия. Зад желязната ограда – стригана трева и борчета. Беседка, фенери от ковано желязо, фонтан с каменна риба. Сградата ми направи впечатление – камък, тухла и дърво; старинна стряха и турски керемиди, огромен комин със стряха, затревени плочи по двора, в дърветата пееха птици, по всяка вероятност не ваши. Всеки сантиметър от желязото и дървото беше боядисан. Блясък и изрядна чистота. Веднага видях себе си, как изкормвам рибата и воня на нейната кръв, как се завирам в спалния чувал, видях се целия изплескан с машинно масло, защото моторът ми често отказва...

МАРИЯ /вяло/. Достатъчно...

ФИЛИП. Защо?... Има още.

МАРИЯ. Разбрах... Всичко.

ФИЛИП. А, имаше и ветропоказател...

МАРИЯ. Млъкни!...

ФИЛИП. Тогава разбрах, че никога няма да се върнеш при мен! Трудно се излиза от желязната ограда... /Неочаквано./ Виж!

МАРИЯ /поглежда пред себе си/. Да... Тя се разрежда.

ФИЛИП. Виж какъв коридор!... И тук!... /Сочи./ Отначало се появяват коридорите...

Изстрел. Още един.

Филип трепва. Бързо отива към кабината на мотора.

ФИЛИП /извиква/. Бароне! /Оглежда се тревожно./ Бароне, ставай!...

БАРОНА /подава разчорлена глава/. Какво, бе?...

ФИЛИП. Вдигни котвата!... /Влиза в кабината. Барона се измъква навън, вижда Мария и ѝ смига, след това се навежда над котвеното въже./ Бързо!...

БАРОНА. Сега, сега!

ФИЛИП /трескаво, както пали машината/. Не чу ли?

БАРОНА /тегли въжетото/. Чух.

Шумът на мотора, който е заработил.

ФИЛИП /излиза от кабината и хваща руля/. Хайде!

БАРОНА. Сега.

ФИЛИП. Пипаш като баба!

Котвата е вън. Лодката потегля. На съвсем бавни обороти.

По повърхността на морето – слънчеви коридори между мъглата. Лодката се плъзга леко. Моторът работи тихо.

ФИЛИП. Наблизо са!...

БАРОНА. Какво наблизо?... Някъде край нас.

Нов изстрел. Още един.

БАРОНА. Шефе, да не ни чукнат?

ФИЛИП. Глупак!

БАРОНА. Морето!... Мадам, защо не влезете в кабината.

МАРИЯ. Има ли опасност?

БАРОНА. Както виждате – стрелят... Нищо чудно да пуснат едно желязо в главата на Шефа и да се отърват от него.

МАРИЯ. Филипе, те наистина могат да те...

ФИЛИП. Хайде!...

„Сириус“ напредва бавно. Барона се оглежда. Наблюдава и повърхността на морето.

БАРОНА /неочаквано/. Шефе!...

ФИЛИП. Кажи!

БАРОНА. Кръв! /Гледа водата./ Да!... Морето е кърваво!

ФИЛИП /оглежда/. Улучили са.

БАРОНА /внезапно/. Ето ги!

Изведнъж от мъглата се показва лодка с гребец. Капитанът на „Бялата ивица“ се е изправил с канджа в ръка, взира се в морето.

ФИЛИП /спира мотора/. Капитане, как си?

Капитанът се стресва, гледа го известно време и чак тогава се сеца да хвърли канджата.

Филип бързо пали мотора и „Сириус“ се понася напред. Приближава се към „Бялата ивица“ очертана в разредената мъгла.

Стрелецът Стоян гледа спокойно приближаващата се лодка. Дори не смята да хвърли или скрие пушката.

ФИЛИП /спира мотора, абсолютна тишина/. Стояне!

СТОЯН /спокойно/. Кажу.

ФИЛИП. Нищо.

СТОЯН. Какво искаш?

ФИЛИП. Цяла нощ сме били един до друг.

СТОЯН. Е?

ФИЛИП Искам да ти кажа нещо... Досега съм те гонил и всс пак съм те щадил. Ти знаеш това... Знаеш, че никога не съм те предавал. Но сега ще те предам... А и това не е най-важното... Най-важното е друго и ти го знаеш.... Каки де, знаеш ли го?

СТОЯН /мълчи/.

ФИЛИП. Мълчиш, а?... Знаеш го, но пак ще ти го кака. Да го чуят и другите.... Досега съм те обичал, отсега нататък ще те презирам!... Довиждане!

БАРОНА /навежда се да пали и после/. Разбра ли, бе?... Мръсно, напълни морето с кръв!...

„Сириус“ потегля обратно.

БАРОНА. Шефе, накъде?

ФИЛИП /мълчи/.

БАРОНА Към Бургас не мога... Мъглата е още пред нас.

ФИЛИП /мълчи/.

БАРОНА. Ще угася и ще чакаме.

Барона посяга към стартера и моторът утишава. Отново тишина.

БАРОНА. Мама му стара, завряхме се в нова мъгла!

МАРИЯ /тихо на Барона/. Нова мъгла ли?

БАРОНА. А, не... Тук не се е дигнала.

МАРИЯ. Отново ли ще чакаме.

БАРОНА /гледа Филип/. Малко... Мадам, поне засега да мълчим, че Шефа не е добре.

МАРИЯ /шепне/. Страхувате ли му се?

БАРОНА /за да приключи/. Страшен мъж. Затова не мога да го напусна.

Мария покрива лицето си с ръце и се разтърсва от тих, покъртващ плач.

Без да обръща внимание на никого, Филип измъква цигара и без да вижда, в своя унес, я поставя в устата си с филтъра навън. Запалва и пуши жадно. Не усеща нищо. Филтърът изгаря.

Появява се нов светъл коридор. Блесва слънцето. Мъглата се разчиства. Вече се вижда самото слънце. Бреговете зад лодката се очертават ясно.

Ето че се очертава и брегът на запад.

Всичко заблестява от слънчевата светлина. Бризът, който е помел мъглата, е набраздил водата.

На двайсет метра от „Сириус“ стои „Бялата ивица“. Капитанът и гребецът се качват от гребната лодка в кораба.

Барона поглежда въпросително Филип, който е навел глава, не обръща внимание на нищо и пуши ли пуши.

Барона повдига рамене. Погледът му попада на плачещата Мария. Отново повдига рамене.

Бяда на кърмата, хваща румпела и пали мотора.

Лодката се понася на запад.

Мария сякаш се успокоява, отгово избърсва очите си.

Мария бавно минава към кърмата и сяда до Барона.

Барона, както държи румпела, я поглежда.

Мария гледа напред.

МАРИЯ. Той ми беше мъж?

БАРОНА /ококорва се/. Какво?

МАРИЯ. Съпруг.

БАРОНА. Тогава сте за завиждане.

МАРИЯ. Сега не ми е.

БАРОНА /отрязва/. Въпреки това – завиждам ви!...

МАРИЯ. Защо?... От три години...

БАРОНА. Нищо!... Той трябва да бъде мъж и на други жени.

Лодката върви на запад. Море, небе, далечни брегове.

БАРОНА /след като е мълчал дълго/. Значи вие бяхте ОНАЯ?

МАРИЯ /поклаща утвърдително глава/.

БАРОНА /сякаш сега я вижда, фиксира я/. Виж ти!... Какви работи имало...

Мария отново скрива лице в шепите си.

Виждаме „Сириус“ откъм кърмата. Отдалечава се от нас. Далеч се очертават бреговете, все по-реално. „Сириус“ се отдалечава... с плачещата жена, с Барона и Филип, който още не е трепнал и мисли, мисли... може би за съдбата на делфините.

ПОСЛЕДНИТЕ НАДПИСИ

в които се мяркат лицата на Барона, плачещата Мария и жестокото безкомпромисно лице на Филип, а после изчезващата лодка и следата оставена върху гладката повърхност на морето...